Judecătoria Chișinău
sediul Centru

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

în cauza civilă intentată în baza cererii de chemare în judecată depusă de

Nicolae LUNGU
vs

Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției, cu participarea intervenientului accesoriu Ion CHIRIAC

(*repararea prejudiciului moral, compensarea cheltuielilor suportate în legătură cu examinarea cauzei contravenționale și compensarea cheltuielilor de judecată aferente prezentei cauze*)

Mențiuni procedurale:
Dispozitivul hotărârii a fost pronunțat în ședința publică din 18 mai 2026
Cererea de apel nemotivată a fost depusă la 19 mai 2026
Hotărârea motivată a fost întocmită la 24 iulie 2026

Dosarul nr. 2-3091/2026

(Număr PIGD: 2-26026314-12-2-04032026)

În cazul anulării deciziei agentului constatator și încetării procesului contravențional, persoana în privința căreia a fost pornit procesul contravențional este îndreptățită, potrivit practicii Curții Supreme de Justiție, la repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor suportate în legătură cu contestarea procesului-verbal contravențional.

municipiul Chișinău
18 mai 2026

Judecătoria Chișinău, sediul Centru,
în componență:
președintele ședinței, judecătorul Ion BOCAN,
grefier Valeria CĂINĂREANU,
cu participarea:
reprezentantului pârâților Teodora BUSUIOC,
în lipsa:
reclamantului Nicolae LUNGU,
intervenientului accesoriu Ion CHIRIAC,

în sediul instanței, în ședință de judecată publică și în procedură contencioasă generală, a examinat cauza civilă intentată în baza cererii de chemare în judecată înaintată de Nicolae LUNGU împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției, cu participarea intervenientului accesoriu Ion CHIRIAC privind repararea prejudiciului moral, compensarea cheltuielilor suportate în legătură cu examinarea cauzei contravenționale și compensarea cheltuielilor de judecată aferente prezentei cauze,-

constată următoarele:

ÎN FAPT

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată în procedura Judecătoriei Chișinău, sediul Centru la 2 martie 2026, Nicolae LUNGU în contradictoriu cu Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției, cu participarea intervenientului accesoriu Ion CHIRIAC, solicită pronunțarea unei hotărâri judecătorești cu privire la repararea prejudiciului moral în mărime de 40.000 MDL, compensarea cheltuielilor suportate în legătură cu examinarea cauzei contravenționale în sumă de 200 MDL, precum și compensarea cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu examinarea prezentei cauze.

Argumentele expuse de reclamant în susținerea acțiunii formulate.

Potrivit circumstanțelor de fapt expuse de reclamant, la 9 aprilie 2025, de către agentul constatator Ion CHIRIAC, a fost întocmit decizia privind examinarea contravenției în temeiul constatării personale nr. 4447 0220 8076 4032, prin care reclamantul a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 236 alin. (1) din Codul Contravențional.

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție, agentul constatator a stabilit că Nicolae LUNGU la 9 aprilie 2025, ora 20:33, conducând autovehiculul de model „*****” cu numărul de înmatriculare „*****”, în mun. Chișinău, str. Meșterul Manole 15, a depășit limita de viteză.

Reclamantul indică că la 17 aprilie 2025, a depus contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria DCT04 nr. 287000 și deciziei agentului constatator din 9 aprilie 2025, adoptate de agentul constatator din cadrul Inspectoratului Național de

Securitate Publică, Chiriac Ion pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art. 236 alin. (1) din Codul contravențional.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 iunie 2025, s-a admis contestația, s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție seria DCT04 nr.287000, cu decizia de sancționare în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional, întocmit la data de 9 aprilie 2025, de către agentul constatator Chiriac Ion, în privința reclamantului Lungu Nicolae. S-a încetat procesul contravențional inițiat în temeiul art. 236 alin. (1) Cod contravențional în privința lui Lungu Nicolae, din motivul nulității procesului verbal.

Reclamantul invocă că în conținutul hotărârii s-a constat *inter alia* că în circumstanțele constatate, contestatarului Lungu Nicolae i-au fost încălcate grav drepturile, la un proces echitabil.

Astfel, s-a constatat că agentul constatator a admis abuzuri la momentul întocmirii procesului verbal cu privire la contravenție care, determină, în conformitate cu art.445 Cod contravențional, necesitatea încetării procesului contravențional, pe motivul nulității procesului verbal cu privire la contravenție.

Mai mult, s-a constatat că agentul constatator superficial a examinat cazul, nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, nu a întreprins toate măsurile în vederea colectării probelor și a administrării acestora, ce contravine prevederilor art. 440 Cod contravențional reiterate mai sus, din care considerente procesul verbal cu privire la contravenție urmează a fi declarat nul".

La 18 iunie 2025, agentul constatator, Ion CHIRIAC a înaintat recurs, solicitând casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 iunie 2025.

Prin decizia Curții de Apel Centru din 14 noiembrie 2025 s-a respins ca nefondat recursul agentului constatator Ion CHIRIAC, și s-a menținut fără modificări hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 iunie 2025.

Invocă că prezenta încălcare i-a creat o incertitudine și stres, deoarece procesul-verbal nefundamentat, justificând compensație integrală în sumă de 40000 lei, scoaterea în evidentă a tuturor capetelor de prejudiciu moral, adică toate traumele în care ultimul a suferit, cum ar fi: anxietate, frică și incertitudine, care au apărut imediat după întocmirea procesului-verbal (9 aprilie2025) și s-a intensificat până la hotărârea favorabilă 2 iunie 2025), durând circa 2 luni, o perioadă suficientă pentru a genera prejudiciu.

Totodată, s-a extins și pe perioada examinării cauzei de către Curtea de Apel Centru fiind o durată prelungită care a agravat prejudiciul moral suferit de către reclamant.

De asemenea, a menționat că anxietatea a fost constantă, or, acesta a avut o stare de neliniște permanentă, manifestată prin gânduri obsesive despre consecințe (amendă, puncte penalizare, impact asupra permisului).

Or, în calitate de șofer, în fiecare zi, întrebându-se dacă va pierde permisul sau dacă va plăti sume mari, ceea ce i-a perturbat somnul (insomnii nocturne, treziri frecvente cu palpitații).

Totodată, pe toată această perioadă a avut și anumite manifestări fizice exprimate prin transpirație excesivă, tremur ușor la mâini când conducea, evitând rutele cu poliție.

În susținerea cuantumului de prejudiciu moral în sumă de 40 000 lei mai indică și

frica de repercusiuni financiare și legale, care s-a manifestat prin panică la primirea notificărilor (citația instanței, pronunțarea hotărârii, recepționarea deciziei din 9 aprilie 2025, cu simptome ca greață, dureri de cap și iritabilitate față de familie. În toată această perioadă, evita discuțiile despre incident, simțind rușine că sistemul e împotriva sa.

Toate acestea i-au afectat concentrarea la muncă, iar abuzurile exprimate prin superficialitate examinării cauzei au amplificat frica, atrăgând încălcarea art. 6 CEDO (dreptul la un proces echitabil).

A mai suferit și de o frustrare intensă manifestată prin iritabilitate zilnică, certuri minore cu familia din cauza stresului acumulat. La depunerea contestației 17 aprilie 2025, simțea furie reprimată, gândind *..de ce trebuie să lupt pentru dreptate evidentă?".* Asta i-a cauzat oboseală emoțională, cu episoade de plâns singur, cât și agresivitate verbală.

Nu în ultimul rând a avut o furie și resentiment față de sistem, exprimate prin discuții aprinse cu apropiați despre „corupție poliție", ducând la cinism generalizat. Evita știrile despre poliție, simțind dezgust, ceea ce mi-a afectat încrederea în stat, generând și o stare de alienare socială.

Totodată, precizează că prejudiciul moral include și suferințe fizice derivate, amplificate de durata procedurii. Stres cronic cu simptome fizice, unde a avut dureri de stomac, migrene și pierdere de apetit, manifestate zilnic în perioada aprilie-iunie 2025. La ședința de judecată, simțea presiune în piept, iar acasă, simțea oboseală ce-l făcea să renunțe la hobby-uri. A suferit și de o epuizare emoțională, manifestată prin apatie, lipsă de motivație la muncă și relații tensionate. Pe toată această perioadă amâna sarcini, simțind că *..totul e nedrept",* ceea ce a condus la izolare acestuia și depresie ușoară. La fel, a suferit de o insomnie și tulburări de somn, care s-au exprimat prin nopți albe gândindu-se la caz, cu vise recurente despre opriri poliție. Toate cele întâmplate i-au cauzat și o neîncredere care i-a afectat calitatea vieții, cu resentimente care au durat luni.

Stările descrise (anxietate, umilință, frustrare, stres fizic, epuizare, reziduale) s-au manifestat interconectat, derivând din abuzuri constatate, și care atrag nemijlocit reparare prejudiciului moral în sumă totală de 40000 lei, deoarece sunt cauzate de superficialitatea agentului și încălcarea dreptului la un proces echitabil, cu impact asupra demnității și echilibrului psihic, care au transformat un incident minor într-o experiență traumatizantă, cuantificabilă la 40000 lei.

În drept, reclamantul și-a fundamentat pretențiile pe prevederile articolelor 90, 94, 236, 238–241 din Codul de procedură civilă.

Apărările formulate de pârâtul Inspectoratul General al Poliției

Instanța a comunicat pârâtului copia cererii de chemare în judecată și înscrisurile anexă, astfel că la 8 aprilie 2026, Inspectoratul General al Poliției a depus referință prin care solicită respingerea acțiunii.

În apărarea poziției sale, Inspectoratul General al Poliției indică că la 9 aprilie 2025, reclamantului i-a fost întocmit procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI06 4447022080764032, întocmit de agentul constatator al Inspectoratului Național de Securitate Publică, Ion CHIRIAC, prin care a constatat săvârșirea contravenției prevăzute de art. 236 alin. (1) din Codul contravențional, în următoarele circumstanțe, depășirea vitezei de circulație stabilite pe sectorul respectiv de drum de la 10 la 20

km/oră, conducătorul auto fiind de acord cu acesta, pentru care a executat sancțiunea contravențională.

Prin urmare, la 9 aprilie 2025, a fost întocmit și procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT04 393491346999349, potrivit căruia Nicolae LUNGU deplasându-se cu automobilul de model ***** la 10 august 2024, în mun. Chișinău, pe str. Meșterul Manole, 15, a depășit viteza de circulație stabilită pe sectorul de drum de la 10 la 20 km/oră, prin ce au fost ignorate prevederile Regulamentului circulației rutiere.

Ulterior, nefiind de acord cu procesul verbal cu privire la contravenție agentului constatator, la 17 aprilie 2025, Nicolae LUNGU a înaintat o contestație, conform căreia a solicitat anularea procesului verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT 287000 din 9 aprilie 2025, încheiat de agentul constatator al Inspectoratului național de securitate publică, Ion CHIRIAC, pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art. 236 alin. (1) din Codul contravențional.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 mai 2025, s-a dispus admiterea contestației înaintate de Nicolae LUNGU, fiind anulat procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. DCT04 287000 din 9 aprilie 2025 și decizia de sancționare în baza art. 236 alin. (1) din Codul contravențional, întocmit la 9 aprilie 2025, de către agentul constatator Chiriac Ion, în privința lui Nicolae LUNGU, din motivul nulității procesului-verbal.

La 18 iunie 2025, agentul constatator Ion CHIRIAC a înaintat recurs, solicitând casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 iunie 2025.

Prin decizia Curții de Apel Centru din 14 noiembrie 2025, s-a respins ca nefondat recursul agentului constatator Ion CHIRIAC și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 iunie 2025, decizia fiind irevocabilă.

A menționat faptul că agentul constatator la momentul depistării comiterii unei fapte care poate fi calificată drept contravenție, este obligat nemijlocit de a întreprinde toate măsurile prevăzute de Codul contravențional.

Din acest motiv, acestea nici într-un caz nu pot fi calificate drept acțiuni ilegale, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuțiilor de serviciu este o îndatorire directă, motiv din care nu pot fi reținute argumentele reclamantului precum că, agentul constatator ar fi comis careva abateri de la prevederile legale.

Afirmă că acțiunile agentului constatator al Inspectoratului național de securitate publică au fost perfect legale, săvârșite în temeiul și în conformitate cu legislația în vigoare, iar cererea de chemare în judecată depusă de reclamant este una neîntemeiată, neavând suport juridic și acțiunile reclamantului sunt de fapt cu rea credință.

Consideră că reclamantul nu a demonstrat cumularea tuturor condițiilor generale necesare pentru antrenarea răspunderii Inspectoratului General al Poliției în prezenta speță, ceea ce exclude răspunderea acestuia și necesitatea reparării presupusului prejudiciu, care survine doar drept consecința directă a faptei ilicite comisă de autorul acesteia, situație care în speță nu se atestă.

Precizează că reclamantul în cadrul procesului contravențional nu a fost reținut ilegal, în privința acestuia nu au fost aplicate ilegal măsuri preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală,

acesta nu a fost condamnat ilegal, nu i s-a confiscat ilegal averea, nu a fost supus ilegal la muncă neremunerată în folosul comunității, în privința acestuia nu au fost efectuate ilegal percheziții, ridicări, puneri ilegale sub sechestru a averii, eliberări sau suspendări ilegale din lucru (funcție), precum și nu au fost limitate drepturile reclamantului în urma altor acțiuni de procedură, acesta nu a fost supus ilegal la arest contravențional, reținere contravențională ilegală și nici nu s-au aplicat ilegal amenzi contravenționale de către instanța de judecată, nu au fost efectuate măsuri speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației și nu au fost ridicate ilegal documente contabile, alte documente, bani, ștampile, precum și nu au fost aplicate blocări pe conturile bancare.

Mai mult, legea determină expres cine sunt subiecții faptului ilicit ce atrage răspunderea statului în baza Legii nr. 1545/1998, astfel încât răspunderea patrimonială a statului pentru repararea prejudiciului material și moral, poate surveni doar în cazul cauzării acestui prejudiciu prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, iar agenții constatatori care fac parte din organele de menținere a ordinii publice, nu sunt subiecți ai acestui raport juridic.

Consideră că solicitarea privind încasarea prejudiciului moral în sumă de 40.000 MDL, încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 400 lei, nu are loc de legalitate, la materialele cauzei, nu se regăsesc probe pertinente, concludente și verosimile, probaționale, în legalitatea interesului litigios, de încasare a prejudiciului material și moral solicitat și dorit, această solicitare fiind exagerată și vădit abuzivă.

Prin urmare, susține că pretenția privind încasarea prejudiciului, în contextul celor precizate din prezenta referință, este neîntemeiată. Or, în condițiile în care prezenta acțiune civilă nu întrunește cazul, modul și condițiile de aplicabilitate a Legii nr. 1545/1988, prin urmare, nu există nici un temei legal de a solicita încasarea prejudiciului material și moral și de a-l admite, în principiu.

Suplimentar, precizează că suma respectivă este abuzivă inechitabilă suferințelor pretinse a fi suportată, neargumentând cuantumul respectiv, doar prin argumentul subiectiv al ilegalității măsurilor întreprinse și în lipsa unor acte ce constat expres acest fapt.

Această pretenție de bază nu este argumentată și bazată pe probe pertinente, concludente și verosimile, ci constituie doar o sumă rezultată dintr-o pretenție iluzorie. Pe lângă cele captate, solicită Inspectoratul General al Poliției respingerea acțiunii depuse de Nicolae LUNGU, ca fiind neîntemeiată.

Apărările formulate de pârâtul Inspectoratul Național de Securitate

Instanța a comunicat pârâtului copia cererii de chemare în judecată și înscrisurile anexă, astfel că la 9 aprilie 2026, Inspectoratul Național de Securitate a depus referință prin care solicită respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În apărarea poziției sale, Inspectoratul Național de Securitate reiterând cele relatate de către pârâtul Inspectoratul General al Poliției, consideră că cele relatate de către reclamant în cererea de chemare în judecată au ca scop pecuniar și îmbogățirea fără justă cauză.

Consideră că examinarea cauzei trebuie realizată în baza probelor administrate și a cadrului legal aplicabil, este necesară verificarea temeiniciei pretențiilor privind

prejudiciul material și a legăturii de cauzalitate dintre acțiunile autorităților și prejudiciul invocat. Cheltuielile solicitate trebuie să fie justificate, reale și probate prin acte corespunzătoare, instanța urmând să apreciere dacă sunt întrunite condițiile legale pentru angajarea răspunderii autorităților publice.

Poziția participanților la proces expuse în ședința de judecată.

Reclamantul Nicolae LUNGU în ședința de judecată nu s-a prezentat, dar a depus cerere de examinare a cauzei în lipsa sa, depunând explicații scrise cu privire la cauza examinată.

În ședința de judecată, reprezentantul pârâților Inspectoratul General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate, Teodora BUSUIOC a pledat pentru respingerea acțiunii depuse de Nicolae LUNGU, reiterând argumentele de fapt și de drept expuse în referințe.

Intervenientul accesoriu Ion CHIRIAC în ședința de judecată nu s-a prezentat și nici nu a depus referință pe cauza dată.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ.

Articolul 45 din Codul contravențional:

„(1) Persoana al cărei drept sau interes legitim a fost lezat prin contravenţie îl poate apăra prin acţiune civilă depusă conform legislaţiei procedurale civile. Această persoană are în special dreptul la repararea prejudiciului patrimonial şi a celui nepatrimonial cauzate prin contravenţie. Prezentul alineat se aplică în egală măsură şi în cazul în care, în sensul art.30 alin.(11), se consideră că făptuitorul nu a fost supus răspunderii contravenţionale.

(2) Soluționând cauza contravenţională, autoritatea competentă este în drept, la cererea victimei, să dispună repararea prejudiciului cauzat prin contravenţie în cazul în care nu există divergenţe asupra întinderii lui.”

Articolul 383 din Codul contravențional:

„(1) Cheltuielile de administrare şi de conservare a probelor, de retribuire a apărătorului, alte cheltuieli aferente procesului contravenţional se suportă de contravenient, dacă a fost aplicată o sancţiune contravenţională, în modul stabilit de legislaţie. Plata cheltuielilor judiciare se efectuează în conformitate cu art. 229 din Codul de procedură penală.

(2) Victima, reprezentantul ei, martorul, specialistul, expertul, interpretul, traducătorul, apărătorul (avocatul) au dreptul la repararea prejudiciului şi a cheltuielilor suportate în procesul contravenţional în ordinea procedurii civile, cu excepţia cazurilor când nu există divergenţe asupra întinderii acestora.

(3) Persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional se repune în dreptul de care a fost privată şi ei i se repară cheltuielile suportate în proces dacă, prin hotărâre definitivă, este declarată nevinovată sau răspunderea sa contravenţională este înlăturată, cu excepţia cazului de amnistie.”

Articolul 384 alin.(2) lit.u) și (3^1) din Codul contravențional:

„(2) Persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul:

u) să ceară şi să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.”

(3^1) Dreptul prevăzut la alin.(2) lit.u) se oferă doar în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.”

Articolul 445 din Codul contravențional:

„(1) Neconsemnarea în procesul-verbal cu privire la contravenţie a menţiunilor privind numele, prenumele şi funcţia agentului constatator, numele, prenumele, data (ziua, luna, anul) întocmirii procesului-verbal, seria şi numărul actului de identitate şi numărul de identificare personal (IDNP) sau datele de identificare din buletinul de identitate provizoriu sau din cartea de identitate provizorie ale făptuitorului care renunţă la numărul de identificare personal, iar în cazul persoanei juridice – lipsa denumirii şi a sediului acesteia, a circumstanţelor comiterii şi încadrării juridice a faptei contravenţionale săvârșite şi a datei comiterii acesteia, a semnăturii agentului constatator sau a martorului asistent, în cazul refuzului contravenientului de a semna dacă procesul-verbal a fost întocmit în prezența unui martor, atrage nulitatea absolută a procesului-verbal.

(2) Celelalte încălcări ale art.443 sau ale altor norme imperative din prezentul cod pot să ducă la nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenţie doar în cazul în care acestea afectează în mod esenţial fondul cauzei.”

Articolul 451^4 din Codul contravențional:

„(1) Recursul declarat se examinează de către un judecător conform capitolului VIII din titlul II cartea a doua, care se aplică în mod corespunzător, cu excepţiile prevăzute la prezentul capitol.

(2) Instanţa de recurs poate adopta una din următoarele decizii:

1) să respingă recursul şi să menţină decizia agentului constatator dacă este:

a) tardiv;

b) inadmisibil;

c) nefondat;

2) să admită recursul şi să anuleze decizia agentului constatator şi să adopte una dintre următoarele soluţii:

a) dispunerea încetării procesului contravenţional;

b) rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, însă fără a înrăutăţi situaţia contravenientului, dacă acesta a contestat decizia agentului constatator.

(3) Părţile se informează despre locul, data şi ora şedinţei de examinare a recursului, însă neprezentarea acestora nu împiedică examinarea recursului şi desfăşurarea şedinţei, în cazul în care la dosar este dovada citării fiecărei părţi.”

Articolul 19 alin.(1), (2), (3), (5) din Codul Civil:

„(1) În condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial şi nepatrimonial cauzat astfel.

(2) Se consideră prejudiciu patrimonial cheltuielile pe care persoana lezată le-a suportat sau urmează să le suporte la restabilirea dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat, distrugerea sau deteriorarea bunurilor sale (daună reală), precum şi profitul ratat ca urmare a încălcării dreptului sau interesului recunoscut de lege (profit ratat).

(3) Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice şi psihice, precum şi diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic).

(5) Repararea prejudiciului presupune repunerea persoanei lezate în situația în care s-ar fi aflat dacă prejudiciul nu se producea.”

Articolul 13 alin.(1) din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti:

„(1) Repararea prejudiciului specificat la art. 7 lit. a), c)- g) şi în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul cînd prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreţinut din bugetul local - din contul acestui buget. Prejudiciul material şi moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenţionale de către alte organe decît instanţa de judecată se repară de către aceste organe.”

Articolul 90 lit.i) din Codul de procedură civilă:

„Din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte:

i) cheltuielile de asistență juridică.”

Articolul 94 alin.(1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.”

MOTIVAREA INSTANȚEI.

Audiind explicațiile reclamantului, cercetând înscrisurile și probele administrate la dosarul cauzei, verificând temeinicia argumentelor expuse de reclamant în coraport cu obiecțiile pârâților din referințe, instanța de judecată conchide asupra temeiniciei acțiunii, care urmează a fi admisă în parte, pentru următoarele considerente.

Probatoriul administrat și cercetat nemijlocit în ședința de judecată atestă că la 9 aprilie 2025, de către agentul constatator Ion CHIRIAC, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție numărul și seria DCT04 287000, prin care Nicolae LUNGU a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 236 alin. (1) din Codul Contravențional.

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție, agentul constatator a stabilit că Nicolae LUNGU la 9 aprilie 2025, ora 20:33, conducând autovehiculul de model *****, cu numărul de înmatriculare *****, în mun. Chișinău, str. Meșterul Manole 15, a depășit limita de viteză.

Nefiind de acord cu decizia respectivă, Nicolae LUNGU, la 17 aprilie 2025, a depus contestație împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria DCT04 nr. 287000 și deciziei din 9 aprilie 2025 a agentului constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Ion CHIRIAC.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2025, s-a admis contestația depusă de Nicolae LUNGU și s-a anulat procesul-verbal cu privire la contravenție seria DCT04 nr.287000, cu decizia de sancționare în baza art. 236 alin. (1) Cod contravențional din 9 aprilie 2025, întocmit de către agentul constatator Ion CHIRIAC în privința reclamantului Nicolae LUNGU.

Astfel, instanța care a examinat contestația contravențională a constatat că agentul constatator a admis abuzuri la momentul întocmirii procesului verbal cu privire la contravenție, superficial a examinat cazul, nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, nu a întreprins toate măsurile în vederea colectării probelor și a administrării acestora,

ceea ce determină, în conformitate cu art.445 Cod contravențional, necesitatea încetării procesului contravențional, pe motivul nulității procesului verbal cu privire la contravenție. S-a constatat că Nicolae LUNGU a dobândit în proprietate mijlocul de transport la 17 martie 2025, adică ulterior comiterii contravenției, fiind constatat că agentul constatator a sancționat contravențional o persoană necorespunzătoare.

La 18 iunie 2025, agentul constatator Ion CHIRIAC a înaintat recurs, solicitând casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 iunie 2025.

Prin decizia Curții de Apel Centru din 14 noiembrie 2025, s-a respins ca nefondat recursul agentului constatator Ion CHIRIAC și s-a menținut fără modificări hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 iunie 2025.

Instanța de judecată reține că, prin acțiunea înaintată, reclamantul Nicolae LUNGU solicită încasarea sumei de 40.000 MDL, cu titlu de prejudiciu moral, precum și compensarea cheltuielilor de judecată, invocând că, prin acțiunile ilicite ale agentului constatator, i-au fost cauzate stări de neliniște, anxietate, retrăiri, frustrare și neîncredere în autoritățile publice.

Pârâții au obiectat împotriva acestor pretenții, susținând, în esență, că reclamantul nu este îndreptățit să pretindă repararea prejudiciului moral, întrucât simpla anulare a procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare nu echivalează, în opinia acestora, cu existența unui prejudiciu reparabil.

Prin urmare, instanței de judecată îi revine sarcina de a determina dacă, în circumstanțele concrete ale cauzei, atragerea lui Nicolae LUNGU la răspundere contravențională, urmată de anularea definitivă a actului de sancționare și încetarea procesului contravențional, este de natură să genereze un prejudiciu moral reparabil, precum și dacă suma solicitată corespunde criteriilor de echitate, proporționalitate și rezonabilitate.

Instanța enunță că pentru incidența art. 383 alin. (3) din Codul contravențional, este relevant faptul că procesul contravențional pornit în privința persoanei nu s-a finalizat cu menținerea sancțiunii, dar cu anularea actului de sancționare și încetarea/clasarea procedurii contravenționale.

Această interpretare este confirmată și de jurisprudența recentă a Curții Supreme de Justiție, care a consolidat abordarea potrivit căreia anularea actului de sancționare contravențională și încetarea procesului contravențional pot constitui temei pentru repararea prejudiciului material și moral cauzat persoanei atrase neîntemeiat la răspundere contravențională.

Astfel, în decizia Curții Supreme de Justiție din 8 aprilie 2026, pronunțată în cauza civilă Galina MIRIUȚA împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratului de Poliție Criuleni, instanța supremă a reținut, în esență, că prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe, fiind consolidată jurisprudența în materia dreptului la repararea prejudiciului cauzat ca urmare a tragerii ilegale la răspundere contravențională.

De asemenea, în încheierea Curții Supreme de Justiție din 4 iunie 2026, pronunțată în cauza civilă Victor MANOLOV împotriva Inspectoratului Național de Securitate

Publică, Direcția Patrulare „SUD” a INSP al IGP, Ministerului Justiției și Inspectoratului General al Poliției, instanța supremă a examinat o cauză similară, în care actul contravențional fusese anulat prin hotărâre judecătorească definitivă, iar instanțele inferioare au dispus încasarea din contul Inspectoratului Național de Securitate Publică a prejudiciului material, prejudiciului moral și a cheltuielilor de asistență juridică. În acea cauză, s-a reținut că anularea actelor contravenționale constituie un veritabil act de reabilitare, apt să confirme existența unei ingerințe nelegitime în drepturile persoanei sancționate.

Curtea Supremă de Justiție a reținut și în alte cauze similare, că atragerea la răspundere contravențională, condamnarea publică și sancționarea în numele legii, prin proces-verbal și decizia agentului constatator, pot afecta prezumția de nevinovăție și pot justifica repararea prejudiciului moral, atunci când ulterior actul contravențional este anulat de instanța de judecată.

Instanța consideră necesar de a scoate în evidenţă şi jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, şi anume cauza *Öztürk v. Germania* (hotărârea din 21 februarie 1984), în cadrul căreia Curtea a analizat caracterul „penal” al contravenţiei şi a statuat că o eventuală distincţie între contravenţii şi infracţiuni în legislaţia internă a statelor semnatare ale Convenției, nu poate avea ca efect scoaterea unei categorii de fapte din sfera de aplicare a art. 6 din CtEDO, care garantează dreptul unui individ la un proces echitabil

În consecință, intentarea unui proces contravențional și sancționarea unei persoane de către agentul constatator constituie acte care, în lumina jurisprudenței CtEDO în materie penală, pot genera dreptul persoanei de a pretinde compensarea prejudiciului cauzat printr-o procedură contravențională ulterior infirmată.

Pentru angajarea răspunderii pentru prejudiciul cauzat prin erori ale organului responsabil de examinarea cauzelor contravenționale, una dintre condiții este existența unui act de reabilitare care atestă admiterea erorii și prejudicierea neîntemeiată a persoanei, iar anularea actelor contravenționale printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă satisface această exigență. În această categorie de litigii, instanța are obligația de a pătrunde în esența raportului material litigios, de a determina exact circumstanțele cauzei și de a identifica în mod corespunzător calitatea procesuală a părților.

Aplicând aceste repere la prezenta cauză, instanța reține că apărarea pârâților, potrivit căreia reclamantul nu ar putea pretinde repararea prejudiciului moral doar pentru că procesul-verbal și decizia de sancționare au fost anulate, nu poate fi primită, așa cum, în speță, nu se discută despre o simplă neregularitate lipsită de efecte juridice, dar despre o procedură contravențională pornită și finalizată inițial cu sancționarea reclamantului, procedură care ulterior a fost infirmată definitiv de instanța de judecată prin anularea procesului-verbal, anularea deciziei de sancționare și încetarea procesului contravențional.

Instanța subliniază că hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 12 iunie 2025, menținută prin decizia Curții de Apel Centru din 14 noiembrie 2025, are o relevanță determinantă pentru prezenta cauză.

Astfel, este de menționat că prin acea hotărâre s-a constatat nu doar existența unor vicii formale ale procesului-verbal, dar și faptul că **agentul constatator a examinat superficial cauza, nu a ținut cont de toate circumstanțele relevante, nu a întreprins toate măsurile necesare pentru colectarea și administrarea probelor și, în final, a sancționat o persoană necorespunzătoare, deoarece Nicolae LUNGU a dobândit dreptul de proprietate asupra mijlocului de transport la 17 martie 2025, adică ulterior datei pretinsei comiteri a contravenției**.

Aceste circumstanțe sunt suficiente pentru a reține că tragerea reclamantului la răspundere contravențională nu a fost rezultatul unei simple aprecieri eronate asupra unei situații de fapt discutabile, dar consecința unei examinări incomplete și superficiale a cauzei de către agentul constatator.

Or, tocmai această conduită a autorității a determinat reclamantul să parcurgă procedura de contestare a actului contravențional, să suporte cheltuieli și să se afle, pentru o perioadă determinată, sub efectul unei imputări contravenționale neîntemeiate.

Instanța reține că, în materia prejudiciului moral, nu este necesar ca reclamantul să dovedească exclusiv prin acte medicale existența suferințelor psihice invocate.

Prejudiciul moral poate rezulta și din natura încălcării, din caracterul neîntemeiat al atragerii la răspundere, din necesitatea persoanei de a se apăra în fața unei autorități publice și, ulterior, în fața instanței de judecată, precum și din incertitudinea generată de menținerea procedurii până la soluționarea definitivă a cauzei contravenționale.

În același timp, instanța subliniază că repararea prejudiciului moral nu are caracter punitiv și nu poate fi transformată într-o sursă de îmbogățire nejustificată. Scopul despăgubirii este acela de a oferi o satisfacție echitabilă pentru suferințele reale suportate de persoana lezată, iar nu de a sancționa autoritatea publică prin acordarea unei sume disproporționate în raport cu natura încălcării.

Din această perspectivă, instanța consideră că stările invocate de reclamant, cum ar fi neliniște, anxietate, frustrare, retrăiri, neîncredere în autoritățile publice și sentimentul de injustiție, sunt plauzibile și se află într-o legătură cauzală rezonabilă cu atragerea sa neîntemeiată la răspundere contravențională.

Or, este firesc ca o persoană sancționată pentru o faptă pe care nu a comis-o, mai ales în situația în care ulterior se constată că nici nu era persoana corespunzătoare în raport cu mijlocul de transport vizat, să resimtă o stare de disconfort psihic și de neîncredere față de modul în care autoritatea publică și-a exercitat atribuțiile.

Instanța reține că reclamantul nu a prezentat probe care să confirme o afectare gravă, profundă sau de lungă durată a stării sale psihice ori fizice, precum și nu au fost prezentate acte medicale, consultații psihologice, dovezi privind incapacitate temporară de muncă, afectarea activității profesionale, deteriorarea semnificativă a relațiilor sociale sau alte consecințe excepționale care ar justifica acordarea integrală a sumei de 40.000 MDL solicitate cu titlu de prejudiciu moral.

Instanța are în vedere și natura cauzei contravenționale. Astfel, procesul contravențional a vizat o pretinsă depășire a limitei de viteză, iar sancțiunea aplicată nu a fost însoțită de măsuri restrictive severe, cum ar fi privarea de libertate, reținerea, arestul contravențional, suspendarea dreptului de a conduce sau alte ingerințe cu impact major

asupra vieții cotidiene a reclamantului. În plus, cauza contravențională, deși a presupus parcurgerea controlului judecătoresc în două niveluri de jurisdicție, nu a avut o complexitate deosebită.

Prin urmare, instanța apreciază că suma de 40.000 MDL solicitată de reclamant cu titlu de prejudiciu moral, este vădit disproporționată în raport cu natura faptei imputate, intensitatea ingerinței, durata procedurii, lipsa unor consecințe grave probate și criteriile generale de echitate și rezonabilitate aplicabile în materia prejudiciului moral.

Pe de altă parte, respingerea integrală a pretenției privind prejudiciul moral ar fi contrară finalității reparatorii a răspunderii civile și ar ignora faptul că reclamantul a fost atras neîntemeiat la răspundere contravențională, fiind obligat să conteste actul de sancționare pentru a obține restabilirea legalității, în condițiile în care, anularea definitivă a actului contravențional și încetarea procesului contravențional constituie o confirmare judiciară a faptului că reclamantul nu trebuia să suporte consecințele acelei proceduri.

În consecință, ținând cont de caracterul neîntemeiat al atragerii la răspundere contravențională, de faptul că sancționarea a vizat o persoană necorespunzătoare, de durata incertitudinii suportate de reclamant până la soluționarea definitivă a cauzei, de natura și intensitatea suferințelor rezonabil prezumate, dar și de lipsa unor probe privind consecințe grave ori de durată, instanța apreciază că suma de 1.000 MDL constituie o compensație echitabilă, proporțională și rezonabilă pentru prejudiciul moral suportat de Nicolae LUNGU.

Astfel, pretenția privind repararea prejudiciului moral urmează a fi admisă parțial, în limita sumei de 1.000 MDL, iar în partea ce depășește această sumă urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Referitor la suma de 200 MDL achitată cu titlu de taxă de timbru la depunerea contestației împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria DCT04 nr. 287000 și a deciziei de sancționare din 9 aprilie 2025, instanța reține că această cheltuială este reală, necesară și se află în legătură cauzală directă cu actul de sancționare ulterior anulat.

În lipsa procesului-verbal și a deciziei de sancționare emise de agentul constatator, reclamantul nu ar fi fost nevoit să achite taxa de timbru pentru contestarea acestora. Prin urmare, această cheltuială reprezintă o consecință patrimonială directă a necesității reclamantului de a-și apăra drepturile în cadrul procedurii contravenționale și urmează a fi compensată integral.

Cu privire la suma de 200 MDL achitată cu titlu de taxă de timbru la depunerea prezentei acțiuni civile, instanța reține că aceasta constituie cheltuială de judecată aferentă valorificării dreptului la repararea prejudiciului cauzat prin atragerea neîntemeiată la răspundere contravențională. Având în vedere că acțiunea este admisă parțial, iar reclamantul obține câștig de cauză în privința existenței dreptului la reparare, instanța consideră justificată compensarea acestei cheltuieli din contul pârâtului care cade în pretenții.

Referitor la subiectul obligat la repararea prejudiciului și a cheltuielilor admise, instanța reține că procesul-verbal cu privire la contravenție seria DCT04 nr. 287000 și

decizia de sancționare din 9 aprilie 2025 au fost întocmite de agentul constatator Ion CHIRIAC din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică.

Prin urmare, raportul juridic litigios nu decurge dintr-o activitate generică a statului și nici din activitatea abstractă a sistemului polițienesc în ansamblu, ci din actul concret de constatare și sancționare contravențională emis de agentul constatator care activa în cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică.

Instanța reține că, potrivit art. 13 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 1545/1998, prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe. Norma citată instituie o regulă specială pentru ipoteza în care sancțiunea contravențională este aplicată de o autoritate administrativă, iar ulterior actul de sancționare este desființat pe cale judecătorească.

Prin sintagma „aceste organe” nu poate fi înțeles orice organ public din sistemul administrativ al statului, ci autoritatea concretă din activitatea căreia a rezultat actul prejudiciabil, cu condiția ca aceasta să dispună de personalitate juridică și capacitate procesuală pentru a sta în judecată.

În acest sens, instanța are în vedere că, în cauza SAVVA, Curtea Supremă de Justiție a atras atenția asupra necesității verificării efective a organului răspunzător pentru repararea prejudiciului și a statutului juridic al autorității indicate ca pârât. Curtea a reținut că nu este suficientă o calificare formală sau generică a unei structuri din cadrul poliției, ci este necesară identificarea autorității din activitatea căreia a rezultat actul prejudiciabil și care are personalitate juridică pentru a răspunde procesual și patrimonial.

Potrivit pct. 4 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului Național de Securitate Publică din subordinea Inspectoratului General al Poliției, aprobat prin Ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 351 din 5 august 2020, Inspectoratul Național de Securitate Publică reprezintă o subdiviziune specializată a Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, însă cu statut de persoană juridică de drept public, cu competență pe întreg teritoriul Republicii Moldova, sediu în municipiul Chișinău, ștampilă cu imaginea Stemei de Stat, cont trezorerial și alte atribute specifice.

Această reglementare exclude concluzia că Inspectoratul Național de Securitate Publică ar fi o simplă subdiviziune internă lipsită de capacitate procesuală. Dimpotrivă, deși INSP este organizat în cadrul sistemului Inspectoratului General al Poliției, acesta are personalitate juridică proprie și poate participa în raporturi juridice procesuale în nume propriu, inclusiv în litigiile care decurg din activitatea agenților constatatori din cadrul său.

În speță, spre deosebire de situația examinată în cauza SAVVA, în care Curtea Supremă de Justiție a constatat necesitatea clarificării raportului dintre fostul Inspectorat Național de Patrulare și actualul Inspectorat Național de Securitate Publică, prezenta cauză nu ridică o asemenea problemă de succesiune instituțională. Actul contravențional contestat a fost întocmit direct de agentul constatator Ion CHIRIAC din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, iar acest aspect rezultă chiar din actele procesului contravențional și din pozițiile părților.

Prin urmare, anume Inspectoratul Național de Securitate Publică este autoritatea publică din activitatea căreia a rezultat actul contravențional ulterior anulat. Această autoritate are personalitate juridică proprie, capacitate procesuală și atribute instituționale suficiente pentru a sta în judecată și pentru a suporta consecințele patrimoniale ale actelor emise prin agenții săi constatatori.

Instanța nu poate reține temeinicia pretențiilor formulate împotriva Inspectoratului General al Poliției. Faptul că Inspectoratul Național de Securitate Publică este organizat ca subdiviziune specializată în cadrul sistemului Inspectoratului General al Poliției nu echivalează cu inexistența personalității sale juridice și nu justifică transferarea automată a răspunderii asupra Inspectoratului General al Poliției.

Or, în materia reparării prejudiciului cauzat prin aplicarea ilicită a sancțiunilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată, criteriul determinant nu este apartenența instituțională generală la sistemul poliției, ci identificarea autorității care a emis actul prejudiciabil și care are capacitatea juridică de a răspunde pentru consecințele acestuia.

Prin urmare, în raport cu circumstanțele cauzei, cu art. 13 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 1545/1998, cu statutul juridic al Inspectoratului Național de Securitate Publică și cu standardele indicate de Curtea Supremă de Justiție în cauza SAVVA privind identificarea corespunzătoare a organului răspunzător, instanța conchide că Inspectoratul Național de Securitate Publică este pârâtul care cade în pretenții, iar pretențiile formulate împotriva Inspectoratului General al Poliției urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

În concluzie, instanța constată că reclamantul Nicolae LUNGU este îndreptățit la repararea parțială a prejudiciului moral cauzat prin atragerea neîntemeiată la răspundere contravențională, precum și la compensarea cheltuielilor reale și necesare suportate pentru contestarea actului contravențional și pentru promovarea prezentei acțiuni.

Din aceste motive, instanța va încasa de la Inspectoratul Național de Securitate Publică, în beneficiul lui Nicolae LUNGU, suma de 1.000 MDL, cu titlu de prejudiciu moral, suma de 200 MDL, cu titlu de taxă de timbru achitată la depunerea contestației împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria DCT04 nr. 287000 din 9 aprilie 2025, și suma de 200 MDL, cu titlu de taxă de timbru achitată la depunerea prezentei acțiuni, iar în rest, inclusiv în partea pretențiilor formulate împotriva Inspectoratului General al Poliției, acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În temeiul articolelor 90, 94, 236, 238–241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată,-

h o t ă r ă ș t e :

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Nicolae LUNGU împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției, cu participarea intervenientului accesoriu Ion CHIRIAC privind repararea prejudiciului moral, compensarea cheltuielilor suportate în legătură cu examinarea cauzei contravenționale și compensarea cheltuielilor de judecată aferente prezentei cauze.

Se încasează de la Inspectoratul Național de Securitate Publică, în beneficiul lui Nicolae LUNGU, născut la *****, cod personal *****, domiciliat în *****, raionul

Rezina, suma de 1.000 MDL (o mie lei) cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin tragerea neîntemeiată la răspundere contravențională, suma de 200 MDL (două sute lei) cu titlu de taxă de timbru achitată la depunerea contestației împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria DCT04 nr. 287000 din 9 aprilie 2025 și suma de 200 MDL (două sute lei), cu titlu de taxă de timbru achitată la depunerea prezentei acțiuni.

În rest, inclusiv în partea pretențiilor formulate împotriva Inspectoratului General al Poliției, acțiunea înaintată de Nicolae LUNGU se respinge ca neîntemeiată.

Se explică participanților la proces că instanța de judecată va întocmi hotărârea integrală dacă, în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, aceștia vor solicita în mod expres acest lucru sau dacă în același termen va fi depusă cerere de apel.

Hotărârea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii.

Cererea de apel se depune la Judecătoria Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Ion BOCAN